

שבת דף קכ

משנה. מצילין סל מלא ככרות - אף על פי שיש בו מאה סעודות, ועיגול של דבילה, וחבית של יין. ואומר לאחרים: בואו והצילו לכם. ואם היו פיקחין - עושין עמו חשבון אחר השבת. להיכן מצילין אותן? לחצר המעורבת, בן בתיא אומר: אף לשאינה מעורבת. ולשם מוציא כל כלי תשמישו, ולובש כל מה שיכול ללבוש, ועוטף כל מה שיכול לעטוף. רבי יוסי אומר: שמונה עשר כלים. וחוזר ולובש ומוציא, ואומר לאחרים: בואו והצילו עמי.

קושי: והא תנא ליה רישא שלש סעודות ותו לא!

סתר	מצילין מזון ג' סעודות	סל מלא ככרות - אף על פי שיש בו מאה סעודות
בבא לקפל- אינו מקפל אלא מזון שלש סעודות	בבא להציל מציל את כולן	
כאן - לאותה חצר	כאן - לחצר אחרת	

שאלה: בעי רב הונא בריה דרב יהושע: פירש טליתו, וקיפל והניח, וקיפל והניח, מאי?

כבא להציל דמי או כבא לקפל דמי?

תשובה: מדאמר רבא: אטעיה רב שיזבי לרב חסדא, ודרש: (נשברה לו חבית בראש גגו - מביא כלי ומניח תחתיה, ובלבד שלא יביא כלי אחר ויקלוט, כלי אחר ויצרף) ובלבד שלא יביא כלי שהוא מחזיק יותר משלש סעודות - שמע מינה: כבא להציל דמי, ושפיר דמי. עיון בטעות של רב שיזבי: אמר ליה רב נחמן בר יצחק לרבא: מאי טעותא? - אמר ליה. דקתני: ובלבד שלא יביא כלי אחר ויקלוט, כלי אחר ויצרף. כלי אחר הוא דלא, אבל בההוא מנא - כמה דבעי מציל.

ואומר לאחרים: בואו והצילו לכם. ואם היו פיקחין - עושין עמו חשבון אחר השבת.

קושי: חשבון מאי עבדתיה? מהפקירא קזכו!

תירוץ 1: אמר רב חסדא: מדת חסידות שנו כאן.

קושי: אמר רבא: חסידי אגרא דשבתא שקלי?

תירוץ 2: אלא אמר רבא: הכא בירא שמים עסקין, ולא ניחא ליה דליתנהי מאחרים, ובחנם נמי לא ניחא ליה דליטרח. והכי קאמר: ואם היו פיקחין, דידעי דכהאי גוונא לאו שכל שבת הוא - עושין עמו חשבון לאחר השבת.

עוד קושי: מאי שנא הכא דקתני לכם, ומאי שנא הכא דקתני עמי?

תירוץ: אמרי: גבי מזונות קתני לכם - משום דלא קא חזו אלא מזון שלש סעודות, אבל גבי לבושים קתני עמי - משום דקחזי ליה לכולי יומא.

עוד ברייתא בנושא שמפרט שם את 18 כלים לר' יוסי

תנו רבנן: לובש מוציא ופושט, וחוזר ולובש ומוציא ופושט, ואפילו כל היום כולו - דברי רבי מאיר. רבי יוסי אומר: שמנה עשר כלים, ואלו הם שמנה עשר כלים: מקטורן, אונקלי, ופונדא. קלבוס של פשתן, וחלוק, ואפיליות, ומעפורת, ושני ספרקין, ושני מנעלים. ושני אנפילאות, ושני פרגד, וחגור שבמתניו, וכובע שבראשו, וסודר שבצוארו.

משנה.

רבי שמעון בן גנס אומר: פורסין עור של גדי על גבי שידה תיבה ומגדל שאחז בהן את האור, מפני שהוא מחרף. ועושין מחיצה בכל הכלים, בין מלאין בין ריקנים, בשביל שלא תעבור הדליקה.	רבי יוסי אוסר בכלי חרס חדשים מלאין מים, לפי שאין יכולין לקבל את האור, והן מתבקעין ומכבין את הדליקה
---	--

הלכה של רב: אמר רב יהודה אמר רב: טלית שאחז בה האור מצד אחד - נותנין עליה מים מצד אחר, ואם כבתה - כבתה.

קושי מברייתא: מיתיבי: **טלית שאחז בה האור מצד אחד - פושטה ומתכסה בה, ואם כבתה - כבתה. וכן ספר תורה שאחז בו האור - פושטו וקורא בו, ואם כבה - כבה!**
תירוץ: הוא דאמר כרבי שמעון בן ננס.

קושי: אימר דאמר רבי שמעון בן ננס - מפני שהוא מחרץ, גרם כיבוי מי אמר?
תירוץ: אין, מדקתני סיפא: **רבי יוסי אוסר בכלי חרס חדשים מלאים מים שאינן יכולים לקבל את האור והן מתבקעין ומכבין את הדליקה** - מכלל דתנא קמא שרי.

הבאת מקורות תנאיים ואמוראיים ותגובת האמוראים להם:

תנו רבנן: **נר שעל גבי טבלא - מנער את הטבלה והיא נופלת, ואם כבתה - כבתה.**
צמצום הברייתא: אמרי דבי רבי ינאי: לא שנו אלא בשוכח, אבל במניח - נעשה בסיס לדבר האסור.

תנא: **נר שאחורי הדלת - פותח ונועל כדרכו. ואם כבתה - כבתה.**
תגובת רב: לייט עלה רב.

קושי על תגובתו: אמר ליה רבינא לרב אחא בריה דרבא, ואמרי לה רב אחא בריה דרבא לרב אשי: מאי טעמא לייט עלה רב? אילימא משום דרב סבר לה כרבי יהודה, ותנא קתני לה כרבי שמעון - משום דרב סבר לה כרבי יהודה, כל דתני כרבי שמעון מילט לייט ליה?
תירוץ: אמר ליה: בהא - אפילו רבי שמעון מודה, דהא אביי ורבא דאמרי תרוייהו: מודה רבי שמעון בפסיק רישיה ולא ימות.

הלכה: אמר רב יהודה: פותח אדם דלת כנגד מדורה בשבת.
תגובת אביי: לייט עלה אביי.

קושי על תגובתו: במאי עסקינן? אילימא ברוח מצויה - מאי טעמיה דמאן דאסר? אי ברוח שאינה מצויה - מאי טעמא דמאן דשרי?
תירוץ: לעולם ברוח מצויה, מר סבר: גזרינן, ומר סבר: לא גזרינן.

